

Mối tình đầu

Thế là chúng tôi chia tay nhau, chỉ tiếc rằng chúng tôi mới chỉ nắm tay nhau chạy nhảy trên cánh đồng xanh thăm lúa, còn chưa kịp hôn nhau lấy một lần.

Người ta bảo bạn ấy có duyên lắm, tuy học hành thì đứng nhất từ dưới lên của lớp nhưng bản tính rất tốt bụng, luôn tay giúp đỡ người khác, bởi vậy tôi mến cậu từ ngay cái nhìn đầu tiên. Cậu ấy chẳng cao, khuôn mặt cũng chẳng điển trai, thậm chí còn thấp hơn tôi đến tận mang tai, nhưng không hiểu sao tôi lại mến cậu. Thủa ấy, cảm xúc đến thật hồn nhiên, thật ngây ngô thú vị, tình cảm đến thật giản đơn chứ không so đo tính toán như bây giờ.

Kỳ hai năm mười một, cậu bảo rằng cậu thích tôi, tôi còn nhớ lắm cái cảm giác ngày hôm ấy, tim tôi đập rộn ràng như muốn bay ra khỏi tà áo dài đang phấp phơ bên hàng xuyên chi mọc đại ven đường. Gió ngang qua buông lời chọc ghẹo khiến má tôi ửng hồng, tôi đứng đó, hai mắt mở tròn xoe, đôi tay mân mê tà áo không nói nên lời, chỉ ước chi gió có thể mang tôi bay theo với.

Thế rồi chúng tôi cũng trở thành mối tình đầu của nhau, nhưng lúc ấy tôi còn mơ hồ lắm với khái niệm mối tình đầu là gì, tôi chỉ biết tôi mến cậu, quý cậu hơn rất nhiều so với các bạn đồng trang lứa khác, có thứ cảm xúc lạ lắm thích thú len lỏi trong tâm trí tôi, kể từ ngày đó, tôi thấy sao mình yêu đời đến thế, ông mặt trời hôm nay nom hiền hậu biết bao, lũ chích chòe chèo bẻo suốt ngày chí chèo giành nhau lãnh địa trông thật vui tai chứ không khiến tôi bức mình như mọi ngày.

Tôi nhớ lắm những ngày nắng cậu chở tôi đi học, mồ hôi ròng rã túa tủa xuống tấm lưng gầy gò, ướt đầm cả vạt áo, ấy vậy mà cậu vẫn luôn miệng cười, ríu rít kể những mảnh chuyện vui mà không than nặng lấy một lời, xe chuyển bánh dọc theo đám ngô xanh mướt trải dài từng bãi, gió lá lướt len lỏi từng kẽ lá khiến chúng lao xao, đám phấn hoa rung mình nhảy nhót theo làn gió vương vấn mùi hương thơm nồng hệt như mùi cốm, nụ cười hai đứa giòn giã vang vọng tận phía bên kia vườn.

Những ngày mưa rả rích rơi, mây xám xịt giăng kín che phủ cả vòm trời cao nguyên lạnh giá, chúng tôi đèo nhau “đánh chén” chuối chiên, một tay cậu che ô, tay kia cầm lái, đôi chân chậm chạp cố giữ bánh xe quay đều ngược

đường đi của gió khiến cậu phải chau mày, ấy vậy mà cứ nghĩ đến lớp bột trắng phủ quanh miếng chuối vàng ruộm đang sôi sùng sục trên vạc dầu, tưởng tượng chiếc bánh giòn tan thơm nức nở yên vị trong “dạ dày”, chúng tôi lại hì hục cố “chạy” đến quán quen thân thuộc thật nhanh. Hạnh phúc với tôi lúc ấy đơn giản chỉ có thế.

Rồi chúng tôi rời xa thôn quê yên bình, tìm đến Sài Gòn phố thị người đông, khát khao được ngồi vào bàn đại học, đêm hôm đó, cậu lặng lẽ theo tôi tận nửa đường, hai hàng muông vi vu mang cái lạnh tê tái thấm từng thớ thịt. Lúc chia xa, hai đứa đều ngậm ngùi khó tả, nhìn bóng cậu khuất dần, nước mắt tôi bỗng chực trào, đó là lần đầu tiên tôi khóc vì một người không cùng máu mủ ruột rà, cũng là lần đầu trái tim tôi loạn nhịp.

Lên đại học, tình cờ chúng tôi sống cùng nhau một con phố, ngày ngày, cậu vẫn chở tôi đi học đều đặn, cùng nhau tâm sự buồn vui, san sẻ những đêm nhớ nhà khó ngủ. Tưởng chừng như chúng tôi đang được quay về với tháng ngày êm đềm như thửa học sinh, hồn nhiên cười đùa, mơ mộng về khát khao tuổi trẻ, tưởng chừng như tôi sẽ mãi được sống trong sự bao bọc, che chở của cậu nơi đất khách xa quê.

Nhưng, thời gian ngày một già nua, ai rồi cũng sẽ trưởng thành, ai rồi cũng sẽ lớn, ai rồi cũng sẽ khác, trong đó không ngoại trừ cậu và tôi.

Cuộc sống Sài Thành cuốn cậu theo guồng quay bận rộn, cậu đi làm thêm ngay còn năm nhất, gặp gỡ với nhiều mảnh đời, có nhiều mối quan hệ rộng rãi tận địa đầu tổ quốc, suy nghĩ cũng từ đây mà chín chắn hơn. Xã hội, công việc, môi trường sống đã “cướp” đi một cậu con trai “ngơ ngác” thừa nào trở thành người đứng đắn, chừng chặc.

Với tôi, những con số chát chúa đeo bám tôi suốt ngày, tôi lao vào gặm nhấm đến mòn sách vở tận đêm khuya, cùng bạn bè mới quen rong ruổi tận góc ngách Sài Gòn vào những ngày rảnh rỗi. Cuộc sống đô thị phần hoa thật mới lạ, thật đẹp mắt, cũng chẳng biết tự bao giờ tôi đã quên đi cái “vỏ bọc” xuất hiện mỗi lúc tôi cần, cứ vậy hình ảnh cậu trong tôi nhạt dần, phai dần.

Và chúng tôi chia tay nhau.

Hè năm ấy, tôi tạm xa Sài Gòn hai tháng, cùng mẹ và đứa em trai duy nhất về

thăm quê, thăm ông bà. Thế là chúng tôi xa nhau, xa luôn hình bóng về nhau. Dẫu lời chia tay không thốt ra, nhưng trong thâm tâm mỗi người đều hiểu, duyên hai đứa đến đây là chấm hết, kết thúc kì nghỉ hè này, tôi sẽ chỉ còn đóng vai là một người bạn như bao người bạn bình thường khác của cậu.

Đứng trước bãi cát vàng mềm mại đang ôm ấp đôi chân tôi, chẳng hiểu sao lòng tôi không thấy buồn bã như bao người vẫn đồn thổi rằng: “chia tay khiến con người ta đau đớn lắm, khổ sở lắm”. Tôi thì thầm, gửi gắm ước nguyện cuối cùng đến cậu với biển khơi xa xăm mênh mông nước, cầu cho cậu sẽ mãi hạnh phúc với nửa còn lại còn mình. Mong rằng những mảnh ghép cuối cùng còn lại giữa chúng ta sẽ luôn là kí ức đẹp đẽ, thơ đại nhất.

“Mối tình đầu” ấy, tôi sẽ ghém gọn cho riêng mình một góc nhỏ trái tim tôi.